

Góða gumma
Hjartaliga tillukku við teim 30 árunum. Her ert tú nokkso ung, ansa eftir tí, ið situr undir lúðni á tær.
Heilsan, vit øll, Karl

Góði, elskandi Einar-Martin
Hjartaliga tillukku við timum 3 ára føðingardegi, ynskja
Haldís og Óli

Góða, elskanda gumman
Hjartaliga tillukku við 14 ára degnum í morgin, og við konfirmationini 10. okt. Guds signing í framtíðini, ynskir
John

Góða langomma!
Hjartaliga tillukku á 74 ára føðingardegnum og alt tað besta framvið, ynskja
Mortan, Barbara og Sirið

Góða, lúla Fríðgerð
Hjartaliga tillukku við 1 ára degnum 3. okt., ynskja
mamma og babba

Góða Anja
Hjartaliga tillukku við degnum tann 28. sept. Eisini ein heilsan til Siri, ið fylti 14. sept. Vóni tað verður gott leygardagin.
Heilsan, eg

Góði Aksel
Omma og abbi ynskja tær hjartaliga tillukku við 3 ára føðingardegnum 4. okt.

Góða Alma
Hjartaliga tillukku við 24 ára degnum, ynskja
vít í bindi- og ballingarklubbanum

Arnbjørn Mortensen til áminningar

Við deyða Arnbjørn Mortensen hava Føroya Fróðskaparfelag og Fróðskaparsetur mist ein hollan vin og stuðul.

Eftir lokið universitetsprógv kom Arnbjørn heim til Føroya í 1953 sum lærari úti á VBÚ, sum vit søgdu, og á øðrum skúlum við. Longu árið eftir kom ein grein frá honum í Fróðskaparrit, Fólkatalið og ognarbyggingin í Føroyum 1600, og hann gjørdist limur í Fróðskaparfelagnum, ikki bert ein vanligur limur, sum rindar limagjald eina ferð um árið, men við stórum áhuga fyrri tí, sum felagið tókst við. At fáa til vegar visindaligar bókmenntir og virka fyrri at fáa settan á stovn ein ognargrunn og soleiðis royndu at leggja stóðir undir ein komandi lær-

dómsstovn í Føroyum, var eitt av endamállum felagsins. Her gjørdist Arnbjørn virkin í bókabýnum við stovnar í øðrum londum, sum so við og við var fingið í lag aftur fyrri ritfelagsins. Saman við Niels Paula Holm sála, hevði hann hetta arbeiði í hondum frá 1958, og til hann gjørdist rektari í Hoydølum.

Undir tveggjardirini í 1965 av uppskoti til lóg um stovnseting av Fróðskaparsetri Føroya var frammi at samskipa setrið við studentaskúlan. Hetta varð av ongum, men har kom tó tað samband í lag, at rektarin skuldi vera limur í setursráðnum. Soleiðis kom Arnbjørn at fylgja við verkseminum á setrinum frá byrjan. 22 ár seinni fekk setrið eina

nýggja lóg, har skipanin við føddur limum datt burtur. At vera føddur, ólöntur limur í einum ráð er neyvan nakað, sum burtur upp undir áhugan fyrri arbeiðinum. Men har var Arnbjørn óførur. Hann tók hesa uppgávu í álvara, var fúsar at koma á fríð og væl fyrirreikaður. Vit, sum høvdu við hann at gera, bæði sum felagslim og sum ráðslim, minnst hann við takksemi.

Persónliga kom eg at kenna Arnbjørn longu í 1953. Vit høvdu tá eitt ár eftir á VBÚ, eitt fáment lúð, 3 málningar og 7 matematikarar. Ungdómi líkt høvdu vit hug at arga henda nýggja læraran við ymsum spurningum í søgu, sum vit vóru mestsum viss í, at hann ikki fór at vera førur fyrri at svara.

Men sum tann nærlagdi lærarin hann var, kveist-raði hann teir ikki til viks, og hóast tað man hava kostað honum onkra vøkunátt, kom hann altíð við svarinum næsta tíma. Arnbjørn átti ein stóran leiklut í tí, at hetta árið fyrri mæst stendur so lýsandi í minninum. Tá ið hann seinni giftist við Honnu úr grannahúsum okkara norðuri í Klaksvík, gjørdist kennskapur til vinskapi. Øll ynskta vit, at Arnbjørn fekk eitt langt og ríkt liv eftir strævin arbeiðsins. Tað gekk ikki úi. Eg veit einki betri eni at biðja Gud signa tykkum, sum eftir sita.

Maud Heinesen

Minningarorð um Mikkjal Hammer

Tíðliga á morgni hin 22. september andaðist Michael Hammer, vanligi nevndur Mikkjal, á Landssjúkrahúsinum. Hann bleiv 73 ár. Seinnu árin var heilsan farin at bila.

Mikkjal var vágbingur. Barndómsheimið var í Liðini. Pápin, sum var bátasmiður, hevði í fyrstu giftu 4 børn, og 8 børn í seinnu. Mikkjal var yngstur í hesum systkinaflokki. Hann lærði bátasmið væl og virðiliga eins og fleiri av eldru brøðrunum. Í bestu manndómsárum arbeiðið Mikkjal á Tórshavnar Skipasmiðju. Máttu seinni gevast við hesum vegna ryggskada eftir arbeiðsvanlukku.

Mikkjal var ógiftur. Langa tíð búið hann á Sjómansheiminum og hevði ymiskt leyst arbeiði. Væl minnst eg, tá ið hann á fyrsta sinni kom í heim okkara úti í Grønlandi. Pápi hevði møtt honum á einum av hansara longu gongutúrnum og bjóðað honum inn á gólvíð. Sum bygdarmenn høvdu teir altíð kent hvønnannan. Pápi bað Mikkjal um at gera eitthvørt snikkara-arbeiði í húsinum. Hetta bleiv byrjanin til eitt samskipti, sum kom at vara góðan hálvan mansaldur.

Hann fekk sína dagligu gongd í húsinum.

Neyðturviliga arbeiðs-ambóðini gøymdi hann í einum kufferti undir songini á Sjómansheiminum.

Skjótt kom Mikkjal at verða ómissand liður í dagliga rakstrinum; ikki bert í húsarhaldinum, men eisini í Ullvøruhúsinum, í smíðjuni Beldam hjá Leivur mammubeiggja, v.m. Mikkjal var við í arbeiðstulgongdini á hvørjum stigi, bæði tað lætta og tunga, og ikki bert snikkara-arbeiði. Tá fleiri høvdu brúk fyrri hansara hjálpi, kundi vera nærmast klandur um hann.

Tíðliga lögdu vit børn til merkis arbeiðssemi og arbeiðshug hansara. Allar arbeiðsligar avbjóðingar gekk hann upp í av fullum huga og ágrýtni. Stuttligt var at siggja handalagið, hvussu lætt hann kundi fáa ymiskt frá hondini. Hann var snildur og uppfinningarsamur. Sum bátasmiður vísti Mikkjal framúr listarligt hegni. Hetta sást á tí snøgga smíðinum, sum bátar hansara høvdu. Okkum smíðaði hann bát, men annars bar hann seg oftast undan at fara undir nýggja bátabygging. Segði seg ikki orka av heilsuáðvum.

Mikkjal kom at búgva undir okkara húslon. Eitt

aftur, eftir longri ella styttri tíð. Eitt skifti var Mikkjal burtur í longri tíð. Ongin vísir hvar. Seinni frættist at hann var farin til Aðuvíkar at vitja systirina; har var hann tað mesta av tveimum árum. So var hann aftur, og glað vóru vit. Sum árin gingu, sýntist Mikkjal at falla til og kom at trívast. Lyndiseyðkenni hansara var góðsinni og lítillátni. Ongan tíð høvdu vit hann tosa ilt um nakran, ella bera slatur víðari. Hann kundi tykkast eitt sindur stýggur, men fyrri okkum, sum kendu hann, royndist hann vinsælur, trúfastur og ótvungin í verumáta.

Mikkjal, tú kom til heim okkara sum ein gáva send av Himli. Tú bleivst ein ómissandi partur av dagliga lívi okkara. Tú hugnaði, fjálgaði og hjálpti; hendur tinar skaptu, bøttu og vælaðu um. Í trøngum tímum var tú okkum eitt ljóspunkt og vælsagnisli. Stórir kennist sakurin. Allastaðni rundan um okkum sæst valaarbeiði úr timum honum.

Vit lýsa fríð yvir minni Mikkjals.

27.9.93

Familjunnar vegna
Jens og Eli Smith

sindur rastleysur var hann fyrstu tíðina. Livsumstøð-umar høvdu ikki verið tær bestu. Stundum fór hann at ferðast, cinamest til heimbygdina, men kom so